

LA
FLÛTE
NORVÉGIENNE

TOM OTTAR ANDREASSEN | FLUTE
NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA
INGAR BERGBY | CONDUCTOR

FLØYTEN SOM TERMOMETER

EDVARD FLIFLET BRÆIN:

Concertino for fløyte og orkester,
op. 10

JOHAN KVANDAL:

Konsert for fløyte og strykere,
op. 22

EGIL HOVLAND:

Suite for fløyte og strykere,
op. 31

FINN MORTENSEN:

Sonate for fløyte solo,
op. 6

Det er ikke bare komponister som forandrer musikkens gang. Utvalget på denne platen stammer fra to engasjerte musikere som tok viktige initiativ. Alf Andersen var født i 1928 og døde allerede i 1962. Da overtok Per Øien (f. 1937) Andersens stilling som solofløytest i Kringkastingsorkesteret.

Tom Ottar Andreassen følger i fotsporene til disse to når han henter frem et repertoar som disse uroppførte og til dels tok initiativet til.

Ved senere fremførelser og innspillinger av disse verkene har Ørnulf Gulbransen ofte vært utøver.

I Norge ble etterkrigstidens nasjonale stil avløst av neoklassisisme inspirert av Stravinskij, Hindemith, Bartók og franske komponister. Samtidig kom sterke impulser fra Schönberg og hans miljø i Wien.

I 1953 arrangerte foreningen Ny Musikk under ledelse av Pauline Hall en internasjonal musikkfestival i Oslo, ISCM-fest. I første omgang var det særlig Paul Hindemith og Igor Stravinskij som ga ringvirkninger i norsk musikk. Det tok lengre tid for Arnold Schönberg og tolvtoneteknikken å slå gjennom i Norge.

Repertoaret på denne platen spenner over et viktig tiår, 1953–63, og skildrer en viktig overgangsfase i norsk musikk. Fløyten blir et termometer for både det gamle og det nye.

EDVARD FLIFLET BRÆIN:

Concertino for fløyte og orkester,
op. 10 (1958)

I verket Norges Musikkhistorie (bind 5 2001) står Fliflet Bræin (1924–76) under overskriften *Tradisjonalistene*. Hans største verker var to operaer på fire år: *Anne Pe-*

dersdotter (uroppført 1971) og *Den stundesløse* (uroppført 1975). Han mest populære komposisjon er sangen *Ut mot havet*, også ofte fremført i instrumentalversjon. Fløyteconcertinoen ble uroppført i 1959 av Alf Andersen med Filharmonisk Selskaps Orkester.

Fløyteconcertinoen bærer som mange av Bræins verker bud om studietiden i neoklassisismens høyborg Paris. I de første årene av 1950-tallet inntok unge norske komponister byen: Johan Kvandal, Conrad Baden, Edvard Hagerup Bull, Finn Arnestad, Øistein Sommerfeldt, Geirr Tveitt og Edvard Fliflet Bræin. Ettertraktete komposisjonslærere var Jean Rivier, Arthur Honegger og Nadia Boulanger. Som ung gikk Bræin ofte inn i Universitetets aula på formiddagene. Han lyttet til prøvene til Filharmonisk Selskap for å studere orkesterets klangmuligheter. Det merkes i hans symfonier og kortere orkesterverker.

Det musikantiske og spilleglade franske preget gjennomstrømmer Bræins musikk, og også russiske Sjostakovitsj kan spøke i bakgrunnen. Humoren kan være burlesk, temaene er pregnante og tonaliteten lett å føle seg hjemme i. Han var tro mot sin egen musikalske trosbekjennelse: det enkle og det naturlige, framfor det kompliserte. ...*Å skape en lysere tilværelse i kunsten har vært meg en medisin som har bidratt avgjørende til å holde motet oppe. Hvis min kunst gleder og setter mot i menneskene, er det min beste belønning.*

JOHAN KVANDAL:

Konsert for fløyte og strykere,
op. 22 (1963)

Johan Kvandals (1919–99) studietid i Paris i begynnelsen av 1950-årene forankret ham i en neoklassisk stil og med Bartóks dissonerende klanger og tydelige former som en viktig inspirator. Et særlig betydelig eksempel på hans Bartók-begeistring er konserten for to strykeorkestre og slagverk, *Antagonia* (1973).

I senere år ble han opptatt av å bruke norsk folkemusikk som materiale. Også en opera har han etterlatt seg, *Mysterier*, etter Hamsun, uroppført i 1994.

Fløyteconcertinoen er tilegnet Per Øien som urfremførte den i 1963. En solokadens før finalen gjør konserten til et firesatsig verk.

I festskriftet til komponistens 70-årsdag i 1989 forteller Per Øien at fløyteconcertinoen går tilbake til en samtale i 1961. I de to følgende årene hadde komponist og solist et nært samarbeid.

Øien beskriver verket slik: *Konserten er i vanlig klassisk form. Første sats, Capriccio, er i sonateform og har en lett og elegant karakter, med et lite vemodig mellomspill før reprisen. Og i sidetemaet med tremoloen i violinene viser komponisten seg fra en ny side. ...fører tanken hen på Iberts konsert.*

Andre sats, Aria, er tenkt som en barokkariesats. Det er en melodilinje som går og går i stadig utvikling. ... pizzicatoostinatoen i cello/bass er en tolvtonerekke.

Forslaget til en Cadenza som overgang til siste sats var mitt, og jeg tror jeg tør si at vi delvis utarbeidet den i fellesskap. Det er blitt en organisk, både melodios og virtuos overgang til den løsslupne rondofinalen.

I en anmeldelse i Dagbladet skrev Mortensen etter en senere oppførelse: *Kvandals konsert er et fint verk, vel avbalansert og ypperlig skrevet for besetningen. En usedvanlig vakker langsom sats blir innfattet av to velskrevne yttersatser, og kadensen er fint formet.*

EGIL HOVLAND:

Suite for fløyte og strykere,
op. 31 (1959)

Alf Andersen står som fødselshjelper for Hovlands suite, uroppført i 1960. Den ble også fremført ved De Nordiske Musikkdager i København 1962.

Ifølge Harald Herresthal (*Festskrift til Hovlands 50-årsdag 1974*) følte komponisten i begynnelsen av 1959 at han var inne i en kompositorisk krise, særlig fordi han så hvilken vei vinden blåste. I tidsskrifter som *Nutida Musik* var man meget opptatt av tolvtonemusikken, og en del av hans kolleger, som Finn Mortensen, hadde allerede laget en del verker i tolvtonestil.

Komponisten reiste dette året til Firenze der han tilbrakte 5-6 uker under veiledning av Luigi Dallapiccola. Første sats av fløytesuiten var med i bagasjen, og den var preget av en forsiktig tolvtonestil som skulle bli enda mer tydelig i de følgende satsene. Et tema i tolvtonestil går gjennom hele verket, men det er ikke brukt så konsekvent og uten toneartsforankring som gurun Schönberg forlangte.

Dallapiccola var ikke fornøyd, og i et senere brev kritiserte han Hovlands rytmer som var en avledning av den neoklassiske musikk som har forgiftet det musikalske liv på denne jord i 25 år!

Utover 1960-tallet ble Hovland en av de ivrigste tolvtonekomponistene i Norge og med orkesterverket *Lamenti* (1963) som et høydepunkt.

Fløytesuiten fra 1959 er ifølge Herresthal en bro mellom to stilarter. Her er elementer fra den neoklassiske periode forsøkt smeltet sammen med tolvtoneteknikken.

Komponisten selv tok en litt mer uhytellig tone i programkommentaren ved uroppførelsen i Universitetets aula: *Heller ikke dette verket er av den typen hvor livet dypeste problemer skal tolkes i toner, eller hvor formproblemer løses som kaller på understøttelse gjennom detaljert analyse. I det mer utvortes forløp faller denne musikken i tråd med førklassikens konsiterende stil, men er selvsagt i høy grad ny vin på gammel krukke.*

I Dagbladet skrev Pauline Hall: *Måten fløyten er trukket inn i helheten på, er av stor virkning, og utformingen både av soloparti og orkester er teknisk målbevisst og fantasifull, rik på krasse kontraster både dynamisk sett og i sammenstøtene i linjeføringen.*

FINN MORTENSEN:

Sonate for fløyte solo,
op. 6 (1953)

Alf Andersen uroppførte sonaten da Finn Mortensen (1922–83) presenterte seg med en helafteen som komponist. Komponistdebuten var felles med Øistein Sommerfeldt og fant sted i Universitetets aula 26. april 1954. Sonaten ble komponert året før, like etter ISCM-festen som var i mai-juni. Der hadde Alf Andersen fremført en partita av en japansk komponist, og 31 år gamle Mortensen ble svært imponert og begeistret.

Noen dager før urfremførelsen sa Mortensen til Dagbladet; *Jeg håper ingen vil synes fløytesonaten min er for halsbrekkende svær. Jeg har ikke laget den slik av sensasjonstrang, bare med tanke på Alf Andersen, som er fabelaktig. Men det er ikke min mening å være sadist.*

Fløytisten Yngve Slettholm skrev i 1982 at fremføringer stiller uhornte krav til utøveren.....den ble liggende, beryktet som 'uspillelig'.

Ved første gangs lytting er det fort gjort å tenke på Schönbergs frihet fra tonearter. Men så langt var ikke Mortensen kommet i 1953 selv om han fullførte løpet de neste årene. Etter hvert fornemmes en forankring i en tonalitet selv om de store sprangene i åpningen leder tankene hen mot tolvtoneteknikken.

Komponisten har formulert seg slik i et brev over tyve år senere, i 1975: *Fløytesonaten er et tonalt verk med G som tonalt sentrum. Det er et verk i utvidet tonalitet etter Paul Hindemiths prinsipper, dvs. at man opererer med tonale sentra i stedet for en tonikatreklang. (i Elef Nesheim: *Modernismens døråpner i Norge*. Norges musikkhøgskole 2001.)*

Komponisten redegjør videre hvordan første sats er i sonateform. Begynnelsen i adagio er en introduksjon til hovedtemaet i 16-deler. Med en tonalitet i G følger sidetemaet i dominantregionen D. Annen sats en variasjonssats med tonalitet E som er parallellen til G.

Mortensen skriver: *Var. 5 er en fuge for ett instrument! Men slik er det når en kan skrive for en Alf Andersen. Himmel og hav for et geni. Sistesatsen er i rondoform: A-B-C-A-B (siste A-B forkortet, også konvensjonelt. Gamle Finn var ikke så rabiøt.*

Elef Nesheim oppsummerer i sin vurdering av Mortensens brev fra 1975: *Det var åpenbart at Mortensen på slutten av sitt liv ønsket å fortelle om sin musikk fra tidlig på 1950-årene som ganske tradisjonell.Formalt var komposisjonen relativt tradisjonell, den ble komponert til debutkonserten, og framsto som et slags eksamensverk for den unge komponisten.*

Samtidig har Nesheim også skrevet dette om sonaten: *I dette verket begynte Mortensen å eksperimentere med personlige og modernistiske uttrykksmåter.*

Før Tom Ottar Andreassen nå har gjort dette uspillelige verket til sitt eget, er Per Øien blant de som har fremført det, også med et lite utdrag ved Finn Mortensens begravelse i 1983.

/ Toril Baden

THE FLUTE AS THERMOMETER

EDVARD FLIFLET BRÆIN:

Concertino for Flute and Orchestra,
op. 10

JOHAN KVANDAL:

Concerto for Flute and Strings,
op. 22

EGIL HOVLAND:

Suite for Flute and Strings,
op. 31

FINN MORTENSEN:

Sonata for Solo Flute,
op. 6

It is not only composers who change the course of music. The selections on this album come from two committed musicians who took important initiatives. Alf Andersen was born in 1928 and died in 1962. He was succeeded as Principal Flute in the Norwegian Radio Orchestra by Per Øien (b. 1937).

Tom Ottar Andreassen is following in the footsteps of these two when he turns to a repertoire they premiered and which in part originated with them.

Later performances and recordings of these works often featured Ørnulf Gulbrandsen.

In Norway the post-war national style gave way to Neoclassicism inspired by Stravinsky, Hindemith, Bartok, and the French composers. At the same time, there were influences from Schoenberg in Vienna and others around him.

In 1953 the association Ny Musikk under the direction of Pauline Hall organized an international music festival in Oslo, the ISCM Festival. In the beginning it was Paul Hindemith and Igor Stravinsky in particular who had a wider influence on Norwegian music. It took longer for Arnold Schoenberg and twelve-tone technique to leave its mark in Norway.

The repertoire on this album spans an important decade, 1953–63, and represents an important transition in Norwegian music. The flute becomes a thermometer for both the old and the new.

EDVARD FLIFLET BRÆIN:

Concertino for Flute and Orchestra,
op. 10 (1958)

In *Norges Musikkhistorie (The History of Norwegian Music*, vol. 5, 2001) Fliflet Bræin (1924–1976) is found under

the heading *The Traditionalists*. His greatest works were two operas composed in the course of four years: *Anne Pedersdotter* (premiered in 1971) and *Den stundesløse* (premiered in 1975). His most popular composition is the song *Ut mot havet*, often performed in an instrumental version. The *Concertino for Flute* was premiered in 1959 by Alf Andersen, together with the Orchestra of the Philharmonic Society.

Like many of Bræin's works, the *Concertino for Flute* bears evidence of his student years in Paris, the stronghold of Neoclassicism. In the early 1950s, young Norwegian composers occupied the city: Johan Kvandal, Conrad Baden, Edvard Hagerup Bull, Finn Arnestad, Øistein Sommerfeldt, Geirr Tveitt and Edvard Fliflet Bræin. Popular teachers of composition were Jean Rivier, Arthur Honegger and Nadia Boulanger.

At a young age, Bræin often spent mornings in the University Great Hall listening to rehearsals of the Philharmonic Society, studying the timbral possibilities of the orchestra. This is evident in his symphonies and shorter orchestral works.

The French quality of joyful concertizing permeates Bræin's music, and the Russian influence of Shostakovich may be lurking in the background as well. The humour can be burlesque, the themes are terse, and it is easy to feel at home in the tonality.

He was true to his own musical creed: *simple and natural rather than complicated ... creating a brighter existence in art has been the medicine that has contributed decisively to keeping my spirits up. If my art is able to please and encourage, it is my best reward.*

JOHAN KVANDAL:

Concerto for Flute and Strings,
op. 22 (1963)

Johan Kvandal's (1919–1999) student years in Paris in the early 1950s gave him a firm foundation in the neoclassical style, with Bartok's dissonant sounds and distinct forms as an important inspiration. A particularly noteworthy example of his enthusiasm for Bartok is the concerto for two string orchestras and percussion, *Antagonia* (1973).

In later years, he became seriously interested in finding material in traditional Norwegian folk music. He also left behind an opera, *Mysterier*, based on Hamsun's work and premiered in 1994.

The Concerto for Flute is dedicated to Per Øien, who gave the first performance in 1963. A solo cadence before the finale makes the concerto a work of four movements.

In a Festschrift honouring the composer's 70th birthday, Per Øien relates that the flute concerto dates back to a conversation in 1961. During the two years that followed, the composer and soloist collaborated closely.

Øien describes the work in this way: *The concerto is in the usual classical form. First movement, Capriccio, is in sonata form and has a rather elegant quality, with a short wistful interlude before the repeat. And in the secondary theme with the tremolo in the violins, the composer reveals a new side ... reminding one of Ibert's concerto.*

Second movement, Aria, is conceived as a Baroque aria movement. There is a melody line that goes on and on in continuous development ... the pizzicato-ostinato in the cello/bass is a twelve-tone row.

It was my suggestion to use a cadenza as a transition to the last movement, and I believe I may say that we partially worked it out together. It has become an organic transition, both melodic and virtuosic, to the unbridled rondo finale.

In a review published in the newspaper Dagbladet after a later performance, Finn Mortensen wrote: *Kvandal's concerto is an excellent work, well-balanced and superbly written for the instrumentation. An unusually lovely slow movement is framed by two well-written outer movements, and the cadence is finely fashioned.*

EGIL HOVLAND:

Suite for Flute and Strings,
op. 31 (1959)

Alf Andersen served as midwife for Hovland's suite, which was premiered in 1960. It was also performed during Nordic Music Days in Copenhagen in 1962.

Writing in 1974 in the Festschrift honouring Hovland on his 50th birthday, Harald Herresthal noted that the composer felt at the beginning of 1959 that he was in the midst of a compositional crisis, in particular because he saw the way the wind was blowing. In journals such as *Nutida Musik*, the focus was on twelve-tone music, and a number of his colleagues, Finn Mortensen, for example, had already composed works in the twelve-tone style.

That year the composer travelled to Florence, where he spent 5-6 weeks under the guidance of Luigi Dallapiccola. He had the Suite for Flute in his luggage, and it was distinguished by a cautious twelve-tone style that would become even more pronounced in its subsequent movements. One theme in a twelve-tone style runs through the entire work, but it is not free from a tonal fundament as the guru Schoenberg demanded.

Dallapiccola was not satisfied, and in a later letter he criticized Hovland's rhythms as being derivative of neoclassical music, which, he wrote, *has poisoned musical life on this Earth for 25 years!*

During the 1960s, Hovland became one of the most ardent composers of twelve-tone music in Norway, with his orchestral work *Lamenti* (1963) being the culmination.

The Concerto for Flute from 1959 is, in the words of Herresthal, *a bridge between two styles. Here an effort is made to fuse elements from the neoclassical period with twelve-tone technique.*

The composer himself commented in a more casual tone in the programme for the premier performance in the University Great Hall: *Neither is this work meant to be a tonal interpretation of life's most profound problems, nor one in which solving problems of form invites detailed analysis. On the surface, this music is in line with a pre-classical concertizing style, but of course is to a great extent new wine in old wineskins.*

Pauline Hall wrote in the newspaper Dagbladet: *The manner in which the flute is incorporated into the whole is accomplished with great effect, and the elaboration of both the solo and orchestral parts is technically resolute and imaginative, as well as rich in crass contrasts both dynamically speaking and in the clashes in its linearity.*

FINN MORTENSEN:

Sonata for Solo Flute,
op. 6 (1953)

Alf Andersen premiered the sonata when Finn Mortensen (1922-1983) debuted as composer together with Øistein Sommerfeldt. The event was held in the University Great Hall on 26 April 1954. The sonata had been composed right

after the ISCM Festival in May-June of the previous year. There Alf Andersen had performed a partita of a Japanese composer, and the 31-year-old Mortensen was impressed and enthusiastic.

Several days before the premier Mortensen said to the newspaper Dagbladet: *I hope no one will think that my flute sonata is too outrageously difficult. I had no urge to create a sensation, I was only thinking of Alf Andersen, who is phenomenal. It was not my intention to be a sadist.*

The flute player Yngve Slettholm wrote in 1982 that *the work makes unprecedented demands on the performer ... it was not touched and said to be 'unplayable'.*

Listening to the work for the first time, it is tempting to think of Schoenberg's freedom from tonality. But Mortensen had not come that far in 1953, though he did complete the course in the years that followed. Eventually there is the sense of a tonal centre, even though the large leaps in the opening lead one to think of twelve-tone technique.

Over twenty years later, in a letter dated 1975, the composer formulated it this way: *The Sonata for Flute is a tonal work with G as its tonal centre. It is a work in extended tonality following principles of Paul Hindemith, i.e. that one operates with a tonal centre instead of a tonic triad.* (in Elef Nesheim: *Modernismens døråpner i Norge*, Norges Musikkhøgskole, 2001)

The composer goes on to explain how the first movement is in sonata form. The beginning in adagio is an introduction to the main theme in 16th-notes. With a tonality in G, the secondary theme follows in the dominant region D. The second movement is a variation movement with tonality E, which is parallel to G. Mortensen writes: *Var. 5 is a fugue for one instrument! But such is the case when*

one can write for Alf Andersen. My word! What a genius! The last movement is in rondo form: A-B-C-A-B (the last A-B shortened), also conventional. Old Finn was not so fanatical.

Elef Nesheim sums things up in his assessment of Mortensen's letter of 1975: *It was clear that at the end of his life Mortensen liked to refer to his music from back in the 1950s as rather traditional ... In formal terms the composition was relatively traditional, it was composed for the debut concert and was regarded as the young composer's examination piece.*

At the same time, Nesheim also wrote this about the sonata: *In this work Mortensen began to experiment with personal and modernistic means of expression.*

Tom Ottar Andreassen has now made this *unplayable* work his own, but there were others who performed it, among them Per Øien, who also played a short excerpt at Finn Mortensen's funeral in 1983.

/ Torkil Baden

TOM OTTAR ANDREASSEN / FLØYTE

Tom Ottar Andreassen er en av sin generasjons fremste fløytister i Norden og er en etterspurt kammermusiker og solist. Han er for tiden alternerende solofløyttist i Oslo Filharmoniske Orkester og solofløyttist i Det Norske Kammerorkester.

En suksessfull debutkonsert i Oslo 1993 med orkester ledet av Antonio Pappano førte til at Andreassen ble en etterspurt solist og kammermusiker ved de fleste norske festivaler.

Andreassen har medvirket i en rekke CD-innspillinger av norsk samtidsmusikk både som solist og kammermusiker, blant annet som solist med Oslo Filharmoniske Orkester i «Possible selections» av Yngve Slettholm og «Tractatus» av Arne Nordheim med Oslo Sinfonietta.

Andreassen har også i mange år vært solofløyttist i Den Norske Operas Orkester og Kringkastingsorkester (KORK)

og gjest i Göteborgs Symfoniker, Kungliga Filharmonikerna, Malaysian Philharmonic, WDR og Stuttgarter Philharmoniker.

Tom Ottar Andreassen er utdannet ved Norges musikkhøgskole hvor han selv har vært ansatt som professor i fløyte siden 2009.

KRINGKASTINGS- ORKESTRET

Kringkastingsorkesteret er «Hele landets orkester», med en helt spesiell plass i hjertet til musikkelskende nordmenn. Med sitt svært allsidige repertoar er de sannsynligvis det orkesteret man hører aller oftest – på TV, radio eller Internett – og på alle de forskjellige arenaene rundt om i landet.

Kringkastingsorkesteret er et fleksibelt orkester, og spiller alt fra det symfoniske repertoaret og samtidsmusikken til pop, rock, jazz og folkemusikk. Hvert eneste år spiller de med de store artistene på Nobelkonserten som

sendes til millioner av seere verden over. Blant tidligere samarbeidspartnere kan vi nevne Kaizers Orchestra, Mari Boine, Jarle Bernhoft, Diamanda Galàs, Renée Fleming, Andrew Manze, Anna Netrebko, Gregory Porter m. fl.

Kringkastingsorkesteret ble til i 1946, da NRK ønsket å etablere sitt eget radioorkester. Øivind Bergh var orkestrets første dirigent, og han ledet orkesteret i en rekke folkekjære programmer fra NRKs Store studio, og la dermed grunnlaget for den populariteten som opp igjennom årene har gjort Kringkastingsorkesteret til folkeei.

Kringkastingsorkesteret er fortsatt til stede når store mediebegivenheter finner sted. Orkesteret er i dag fylt med de beste blant klassiske instrumentalister, men den musikalske filosofien er likevel den samme: Allsidighet, lekenhet og nysgjerrighet i forhold til alle typer musikk, og en uvilje mot å dele musikken inn i båser. Miguel Harth-Bedoya er orkestrets sjefdirigent.

INGAR BERGBY / DIRIGENT

Ingar Bergby var engasjert som norsk profildirigent i Kringkastingsorkesteret (KORK) sesongen 2009/10, hvor han blant annet dirigerte alle Brahms' symfonier. Bergby er orkesterdirigent innen samtidsmusikk, opera og klassisk musikk. I perioden 2003–2008 var han tilknyttet Bergen Filharmoniske Orkester (BFO) som fast gjestdirigent med ansvar for norsk og nordisk repertoar. Han har tidligere vært sjefdirigent for Värmlandsoperan og Värmlandsoperans sinfonietta, samt for Opera Vest og BIT20 Ensemble. Bergby er sjefdirigent for Sjøforsvarets Musikkorps i Bergen.

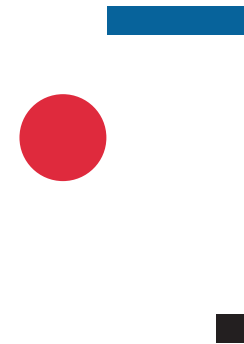
Ingar Bergby studerte klarinett med professor Richard Kjelstrup ved Norges musikkhøgskole (NMH) og senere orkesterdireksjon med professor Karsten Andersen samme sted og med Jorma Panula i Helsingfors. Han tok diplomeksamen i orkesterdireksjon i 1991 med beste karakter. Han har mottatt en rekke priser og legater samt Statens arbeidsstipend ved to anledninger.

Karrieren som profesjonell dirigent startet med samtidsmusikk da han ble sjefdirigent for BIT20 Ensemble i 1991 og Opera Vest (nå Bergen nasjonale opera – BNO) i 1993. Disse samtidsmusikkensemblene fra Bergen har internasjonal anerkjennelse og blir regelmessig invitert til musikkfestivaler og viktige konsertsaler i Europa, som blant annet Agorafestivalen ved IRCAM-senteret i Paris,

Barbican Centre i London, Musikfestival Bremen, Musica Festival Strasbourg, Ultimafestivalen i Oslo og Festspillene i Bergen (FIB), med gjennomgående glimrende kritikker. Ingar Bergby har gjort en rekke CD-innspillinger og uroppføringer med disse ensemblene, og de har turnert i alle de nordiske landene, samt i England, Tyskland og Frankrike.

Siden 1994 har Ingar Bergby jevnlig blitt engasjert som gjestdirigent for alle de norske symfoniorkestrene og samtlige norske militærkorps, og har i tillegg vært sjefdirigent i Kongelige norske marines musikkorps (KNMM). Han har også hatt engasjementer i Sverige, Danmark, Island, Tyskland og Tsjeckia, både som orkester- og operadirigent. Et stort antall av disse produksjonene har blitt sendt på radio eller fjernsyn.

Bergby ble kåret til Årets utøver av Norsk komponistforening i 2010. Han mottok også KORK-prisen samme år, i kategorien etablert artist/dirigent, for framføringene av Brahms' symfonier sammen med orkesteret. Prisen gis «til en etablert utøver som har bidratt til nyskapende og/eller store musikalske opplevelser med KORK».

TOM OTTAR ANDREASSEN / FLUTE

Tom Ottar Andreassen is one of the leading flute players of his generation in Scandinavia and is in frequent demand as chamber musician and soloist. He is Co-Principal Flute in Oslo Philharmonic Orchestra and Principal Flute in the Norwegian Chamber Orchestra.

A successful debut concert in Oslo in 1993 with the orchestra under the direction of Antonio Pappano led to numerous appearances as soloist and chamber musician at many Norwegian festivals.

Andreassen has contributed to a number of recordings of Norwegian contemporary music, including as soloist with Oslo Philharmonic Orchestra in Yngve Slettholm's "Possible Selections" and in "Tractatus" by Arne Nordheim with Oslo Sinfonietta.

Andreassen has for many years also been Principal Flute in the Norwegian National Opera Orchestra and the Norwegian Radio Orchestra and has guested with the Gothenburg Symphony Orchestra, the Royal Stockholm Philharmonic Orchestra, the Malaysian Philharmonic, the West German Radio Symphony Orchestra and the Stuttgart Philharmonic Orchestra.

Tom Ottar Andreassen studied at the Norwegian Academy of Music, where he has been Professor since 2009.

THE NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA

The Norwegian Radio Orchestra is known and cherished throughout the land and regarded by music-loving Norwegians with a unique combination of respect and affection. Owing to its remarkably diverse repertoire, it is doubtless the orchestra heard most often – on radio, television, and the internet, and at its many and diverse venues around the country.

It is a flexible orchestra, playing everything from symphonic and contemporary classical music to pop, rock, folk and jazz. Every year the orchestra performs together with internationally acclaimed artists at the Nobel Peace Prize Concert, which is aired to millions of viewers worldwide. Among those with whom it has previously collaborated are Kaizers Orchestra, Mari Boine, Jarle Bernhoft, Diamanda Galàs, Renée Fleming, Andrew Manze, Anna Netrebko, and Gregory Porter.

The Norwegian Radio Orchestra was founded by the Norwegian Broadcasting Corporation in 1946. Its first conductor, Øivind Bergh, led the ensemble in a series of concerts from the main studio that established the basis of its popularity and its status as a national treasure.

The orchestra continues to perform in the context of important media events. It is comprised of highly talented classical instrumentalists, yet its musical philosophy has remained the same: versatility, a light-hearted approach, a curiosity for all kinds of music, and an unwillingness to pigeonhole musical styles. Miguel Harth-Bedoya is the orchestra's principal conductor.

INGAR BERGBY / CONDUCTOR

Ingar Bergby is an orchestra conductor with a repertoire ranging from contemporary music to opera and classical music. He conducted the complete cycle of Brahms symphonies as guest conductor of the Norwegian Radio Orchestra during its 2009-2010 season. From 2003-2008 he was associated with the Bergen Philharmonic Orchestra as permanent guest conductor responsible for the Norwegian and Scandinavian repertoire. Moreover, he has been chief conductor of the Wermland Opera and opera sinfonietta, Opera West and the BIT 20 Ensemble. Bergby is currently Chief Conductor of the Royal Norwegian Navy Band.

Bergby studied clarinet with Richard Kjelstrup at the Norwegian Academy of Music. He later studied conducting with Karsten Andersen at the same institution, and with Jorma Panula in Helsinki. He completed his diploma in conducting in 1991 with highest honours. He has received a number of prizes and scholarships and on two occasions a prestigious government grant.

Bergby's career as a professional conductor began in contemporary music as chief conductor of the BIT 20 Ensemble in 1991 and Opera West (today Bergen National Opera) in 1993. These contemporary music ensembles from Bergen enjoy international recognition and have regularly been invited to perform at festivals and in important concert halls throughout Europe, including the Agora Festival sponsored by the IRCAM Centre in Paris, the Barbican Centre in London, the Bremen Music Festi-

val, the Strasbourg Music Festival, the Ultima Oslo Contemporary Music Festival, and the Bergen International Festival, with glowing reviews on the whole. Bergby has been involved in a number of recordings and premiere performances with these ensembles, which have toured throughout Scandinavia, as well as in England, Germany, and France.

Since 1994 Ingar Bergby has served as guest conductor with all the Norwegian symphony orchestras and Norwegian military bands, and as chief conductor of the Royal Norwegian Navy Band. He has also had engagements in Sweden, Denmark, Iceland, Germany, and the Czech Republic as both orchestra and opera conductor. A large number of these productions have been broadcast on radio or television.

Bergby was awarded the Norwegian Society of Composers' Performer of the Year Award for 2010. The same year he received the Norwegian Radio Orchestra Prize in the category 'Established Artist/Conductor' for his performances of the Brahms symphonies with the orchestra. The prize is given "to an established performer who has contributed to innovative and/or extraordinary musical experiences with the Norwegian Radio Orchestra".

**LA
FLÛTE
NORVÉGIENNE**

**TOM OTTAR ANDREASSEN | FLUTE
NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA
INGAR BERGBY | CONDUCTOR**

EDVARD FLIFLET BRÆIN
(1924–76)

Concertino for fløyte og orkester,
op. 10

01/ I. Allegro moderato (03:56)

02/ II. Larghetto (05:52)

03/ III. Andantino (07:26)

JOHAN KVANDAL
(1919–99)

Konsert for fløyte og strykere,
op. 22

04/ I. Capriccio (04:02)

05/ II. Aria (05:26)

06/ III. Cadenza (01:37)

07/ IV. Finale (03:12)

EGIL HOVLAND
(1924–2013)

Suite for fløyte og strykere,
op. 31

08/ I. Intrata (04:06)

09/ II. Ostinato (04:32)

10/ III. Scherzo (03:22)

11/ IV. Passacaglia (04:41)

12/ V. Finale (03:22)

FINN MORTENSEN
(1922–1983)

Sonate for fløyte solo, op. 6

13/ I. Introduzione (04:30)

14/ II. Tema con variazioni (10:29)

15/ III. Allegro giocoso (04:32)

RECORDED IN NRK RADIO CONCERT HALL, OSLO, 8–12 DECEMBER 2014

PRODUCER: **VEGARD LANDAAS** | RECORDING ENGINEER: **THOMAS WOLDEN** | EDITING: **VEGARD LANDAAS** | MIX: **THOMAS WOLDEN** |
TECHNICIANS: **TERJE HELLEM / ØYSTEIN NORDENGEN** | BOOKLET NOTES: **TORKIL BADEN** |
ENGLISH TRANSLATION: **JIM SKURDALL** | BOOKLET EDITOR: **HEGE WOLLENG** |
COVER DESIGN: **ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS** | ARTIST PHOTO: **JAN OTTO HAUG**

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM
FUND FOR PERFORMING ARTISTS

LAWO
CLASSICS

LWC1127 © 2017 LAWO © 2017 LAWO CLASSICS
www.lawo.no